

UN ESTIU INOBLIDABLE

Hi havia una segada un poquet anomenat Vicent que es treballava molt felicitat ja que aquell dia d'institut era l'últim abans de les vacances d'estiu, i et veig veient, aquell estiu anava a ser inolvidable per a ell.

Era en de juny, i el despertà de matí a les 7:00, per un moment, no es veia abans ja que li feia mandra anar a l'institut, però en recordar que era l'últim dia, li canvià la cara i s'altà immediatament. Es canvià ràpidament, agafà la motocicla que tenia preparada des de la nit anterior i deixà les vint bosses de ca casa fins arribar a la cuina. Una segada allí, es prengué la llet d'un glop i es menjà les cinc galetes que li deixà de mare perquè havia quedat amb els seus amics, i arribava tard.

Via sobre la seva cella com a l'institut entre ells: el Pau, la Maria, l'Anna i el seu millor amic, Jean, amb qui havia anat des de l'arribada, però, desafortunadament, aquest any era el primer que els separaven i no anaven a la mateixa classe, encara així, seguien parlant molt veint. I

Vicent els cridà de lluny. Aquests es giraren sorpresa sense saber què estava passant, i van veure Vicent corrent cap a ells. Una segada tota junta es dirigiren a l'institut i en arribar començaren les classes.

A l'hora d'escolida van decidir tots els amics acompanyar Vicent fins a casa. Es trobaven molt feliços, però, en girar la cantonada, es van sorprendre en veure el que tenien davant. Hi havia una porta gran que en obrir-se deixava una llum meravellosa i colorida.

Vicent i la seva colla no sabien què fer, si entrar sense saber que els esperaven dins, o ignorar la porta meravellosa i penedir-se més tard. Després de quinze minuts pensant què fer, Vicent i la seva colla entraven esperant el millor o en canvi, el pitjor. Una vegada allà dins, no sabien on es trobaven, eren un món totalment pla, sense cases, sense mentanyes ni persones. Es miraven descontentats preguntant-se què feien en aquell món tan diferent al seu, que tota coneixien, al planeta Terra. De sobte van veure un cercle de llum que anava cap a una direcció. Perplexos, Vicent i la seva colla el van seguir ja que era l'últim que els faltava perquè la porta per la qual havien vingut havia desaparegut i no podien veure d'aquell món tan estrany. Després d'haver caminat uns minuts seguits arribaven a una espècie de forat en el terra. Vicent es trobava al cap dels seus amics però de sobte, no sabien què anava a passar però la llum circular els indicava que es llancessin, els elevaven i es van deixar caure pel forat. De sobte, Vicent es trobava dormint al sota de la casa, i en veure la mare ficant-li aigua en el front

i en el barcel. No calia perquè es trobava allí
temblat, marejat i sense ganes de fer res, però, li
havia encontat aquella aventura meravellosa que
no calia si l'anava a repetir altra vegada.